



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **EURO TAXI PRAHA, s.r.o.**, se sídlem Praha 2, W. Churchilla 1800/2, zastoupen JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2008, č.j. 146/2008-190-TAXI/3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 13. 10. 2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 2. 2008, č.j. MHMP 101949/2008/DOP-T/Cy/TAXI, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000,- Kč za porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že řidič taxislužby J. M. neměl ve vozidle vystaven průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a dále že tento průkaz nebyl žalobci pro J. M. vydán, tedy že žalobce nezajistil, aby práci řidiče vykonávala osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho námitkou, že kontrola pracovníky Magistrátu hlavního města Prahy nebyla řádně provedena, že správní řízení bylo zahájeno pro jiný skutek, dále že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, protože správní orgány vydaly pro řidiče J. M. průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, ovšem provozovateli Mgr. J. K., který se žalobcem spolupracoval, dále namítl, že správní orgán měl sloučit správní řízení vedená proti žalobci a že žalovaný nedůvodně a nezákonně odmítl přezkum uložené pokuty. Závěrem namítl, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby moderoval uloženou sankci.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce především namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s námitkou, že dne 11. 6. 2007 nebyla řádně provedena kontrola pracovníky Magistrátu hlavního města Prahy ve smyslu zákona č. 552/1992 Sb., neboť v rozporu s ust. § 9 a § 12 odst. 1 tohoto zákona byli kontrolní pracovníci povinni oznámit žalobci zahájení kontroly a předložit pověření k jejímu provedení, což neučinili. Se žalobcem nebyl sepsán žádný protokol o kontrole, čímž mu bylo znemožněno uplatnit jeho práva v řízení. Za těchto okolností nemohla být se žalobcem zahájena kontrola a pak nemohlo být zahájeno ani správní řízení. Kompletní součinnost při výkonu kontroly mohla poskytnout pouze kontrolovaná osoba, tedy žalobce, přičemž mu mělo být oznámeno zahájení kontroly. Je proto vyloučené, aby v případě kontroly nebyly o jejím zahájení vyrozuměny statutární orgány kontrolované společnosti, případně jiná odpovědná osoba. Správní orgány tedy postupovaly v rozporu se zákonem.

Tuto námitku soud neakceptoval. Ve správním spise je založen protokol č. S/110607/1/ŠPO ze dne 11. 6. 2007, z něhož vyplývá, že kontrolovaným subjektem byla společnost EURO TAXI PRAHA s.r.o., řidič J. M., vozidlo SPZ AKN 00-44, evidenční číslo 06529 Praha. Podle protokolu řidič předložil pouze kopii průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby a uvedl, že originál průkazu ve vozidle není; podpis a převzetí protokolu řidič odmítl.

Městský soud v Praze konstatoval, že skutkově a právně obdobnými námitkami se zabýval v rozsudku ze dne 27. 1. 2010, č. j. 9 Ca 18/2008 – 37, přičemž kasační stížnost žalobce – rovněž společnosti EURO TAXI PRAHA s.r.o. – byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2010, č. j. 7 As 64 2010 – 70 (www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v označené věci dospěl k závěru, že „V tomto směru je třeba poukázat na již vyslovený závěr, že uvedený střet popsaných zájmů je řešitelný např. i tak, že kontrolní orgán začne provádět kontrolu bez přítomnosti kontrolované osoby a v jejím průběhu, avšak až v okamžiku, kdy již nebude možné účel kontroly zmařit (tj. po té, co např. již došlo k naměření potřebných hodnot nebo ke zjištění jiných údajů či okolností, jejichž existence či neexistence je předmětem kontroly), o probíhající kontrole vyrozumí kontrolovanou osobu, případně jeho zaměstnance či zástupce, který se v provozovně zdržuje. V rámci toho mu předloží služební průkaz nebo pověření, oznámí mu, že probíhá kontrola a seznámí ho s místem, odkud je kontrola prováděna, jakož i způsobem, jakým je kontrola prováděna; v kontrole pak bude pokračovat za přítomnosti kontrolované osoby, případně jeho zástupce či zaměstnance. Tímto přítomným zaměstnancem byl v projednávané věci i řidič kontrolovaného vozidla, a to vzhledem k době provádění kontroly. ... Řidič při provádění kontroly v této fázi také jedná jménem provozovatele taxislužby a vykonává úkony, k nimž při faktickém výkonu taxislužby dochází. Ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neupravuje smluvní, nýbrž zákonné zastoupení podnikatele. Podmínkou vzniku oprávnění zastupovat podnikatele ve smyslu tohoto ustanovení je jednak to, že musí jít o osobu pověřenou určitou činností, jednak to, že taková činnost je činností při provozu podniku; zvláštní plná moc se nevyžaduje a zákon nestanoví ani další omezení zástupce co do jeho poměru k zastupovanému podnikateli. Takovou osobou byl i řidič, jež byl pověřen činností při provozu podniku a který při vlastním provádění zcela jednoduché vizuální kontroly ve večerních, resp. časných nočních hodinách jednal i jménem provozovatele taxislužby (při této kontrole nešlo o skutkové neshody mezi kontrolním pracovníkem a provozovatelem taxislužby, ale jen o rozdílný právní pohled na to, zda ve vozidle měl být vystaven originál průkazu řidiče taxislužby či nikoliv).“

Městský soud v Praze konstatuje, že závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v označené věci, zcela dopadají i na věc nyní projednávanou. Kontrola u žalobce tedy byla zahájena a provedena tak, aby nebyl zmařen její účel a žalobci byl doručen protokol o této kontrole (důkazem o tom je vyjádření žalobce k tomuto protokolu, datované dnem 19. 6. 2007). Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že kontrola nebyla řádně zahájena a provedena. Rovněž nelze souhlasit s tím, že v důsledku toho nebylo řádně zahájeno správní řízení – správní řízení není zahájeno kontrolou, ta je samostatným úkonem správního orgánu. Správní řízení v projednávané věci bylo zahájeno až na základě skutečností, zjištěných při kontrole, a stalo se tak oznámením ze dne 26. 10. 2007, které bylo žalobci doručeno dne 2. 11. 2007.

Žalobce dále namítl, že správní orgán porušil svou povinnost podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, protože se odmítl řádně zabývat nově předloženým důkazem, jakož i výší uložené pokuty. Žalobce předložil důkaz mimo jiné k vyvrácení skutečností, jež tvrdil správní orgán I. stupně, který chybně uváděl, že řidič M. disponoval průkazem vydaným pro něj jako pro provozovatele. Proto chtěl žalobce důkazem – smlouvou o spolupráci – s Mgr. J. K. Žalobce již před vydáním prvostupňového rozhodnutí uváděl, že

tvrzení správního orgánu ohledně údajně vydaného průkazu pro „provozovatele“ pana M. jsou chybná, neboť průkaz byl vydán provozovateli Mgr. K. pro řidiče M. Proto se žalobce domníval, že správní orgán se bude touto námitkou zabývat. Předložení dohody bylo nutné až následně, když bylo vydáno rozhodnutí I. stupně, ve kterém se chyb opakovala a byla uznána až žalovaným. Dříve než v odvolání tedy žalobce nový důkaz předložit nemohl. Řidič J. M. tedy měl průkaz o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu, který byl vydán provozovateli Mgr. J. K. Žalobce pak na základě dohody o spolupráci zajistil, aby řidič měl při výkonu taxislužby platný průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, neboť takový průkaz řidič M. ve vozidle skutečně měl. Žádný zákon nezakazuje uzavírání podobných dohod mezi dopravci. Bylo tedy prokázáno, že práci řidiče taxislužby vykonávala osoba – pan J. M. – která má průkaz způsobilosti, a to vydaný provozovateli Mgr. K. pro řidiče M. Není tedy pravdou, že by řidič nebyl držitelem průkazu o způsobilosti. Žalobce proto trvá na tom, že svou povinnost uvedenou v § 9 řádně splnil tím, že zajistil, aby práci řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, neboť pan M. takový průkaz měl ve vozidle.

Tuto námitku soud rovněž neakceptoval.

Podle ust. § 9 odst. 2 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podnikatel je dále povinen zajistit, aby práce řidiče taxislužby vykonávala pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče vykonávat taxislužbu.

Ze skutečností shromážděných ve správním spise je zřejmé, že tato podmínka splněna nebyla. Panu J. M. nebyl v době kontroly vystaven průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, což konstatoval i sám žalobce. Jak je však zřejmé, takový průkaz nebyl vydán ani žalobci jako provozovateli taxislužby pro pana J. M. jako řidiče ve smyslu ust. § 21 odst. 8 cit. zákona, a tedy nezbyvá než uzavřít s tím, že žalobce neměl vystavený průkaz o způsobilosti pana J. M. jako řidiče taxislužby. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že takový průkaz pro J. M. jako řidiče mohl být vydán jinému provozovateli, tedy osobě odlišné od žalobce – taková skutečnost by byla relevantní právě a pouze ve vztahu k onomu jinému provozovateli, nikoliv však vůči žalobci.

V této souvislosti soud odmítl i námitku žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s důkazem – smlouvou o spolupráci, který žalobce předložil a s podaným odvoláním. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný sice tento důkaz neakceptoval pro rozpor s ust. § 82 odst. 4 správního řádu, avšak nadto výslovně konstatoval, že *„uzavřením smlouvy o spolupráci a jakýmsi zapůjčením průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby vydaným pro jednoho provozovatele taxislužby druhému nemůže dojít ker splnění požadavku stanovenému v ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) bod 4 zákona o silniční dopravě.“* Je zřejmé, že žalovaný se s předloženým důkazním prostředkem vypořádal a odmítl jej nejen z hlediska procesního, ale rovněž z hlediska hmotněprávního, když jej shledal bezpodstatným z pohledu citované normy. Takovým jej shledává i soud.

Dále žalobce namítal, že žalovaný měl sloučit správní řízení, která proti němu vedl, neboť uložené sankce mu byly protiprávně sčítány, čímž došlo k překročení maximální zákonné sazby za správní delikt. Žalobce byl kontrolován několikrát v březnu, v dubnu a v červenci roku 2007 a byla s ním odděleně vedena správní řízení.

Soud konstatoval, že ust. § 140 správního řádu, na něž žalobce odkazoval, stanoví pouze možnost pro správní orgán spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků. Správní orgán tedy nebyl povinen takto postupovat a nekonal-li tak, nejde o porušení zákona. Pokud se ona správní řízení týkala různých skutků, jichž se měl žalobce dopustit, mezi nimiž nebylo jiné souvislosti, než právě totožnost žalobce, pak nelze bez bližší konkretizace jejich předmětu nevhodnost vedení oddělených řízení konstatovat.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný nedůvodně a v rozporu se zákonem odmítl přezkum uložené pokuty, ačkoliv žalobce napadl svým odvoláním celé rozhodnutí, a v závěru se domáhal zrušení uložené sankce. Žalovaný tedy byl povinen se výši uložené sankce též zabývat. Neučinil-li tak, porušil tím práva žalobce.

Soud konstatoval, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 2. 2003 je obsažena úvaha správního orgánu o výši uložené pokuty, jež vychází z hledisek stanovených v ust. § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, podle něhož při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný námitku vůči výši uložené sankce nevznasl. V závěru odvolání sice uvedl, že žádá o zrušení uložené sankce v plném rozsahu, ale z kontextu odvolání je zřejmé, že tento návrh vychází z názoru žalobce, že se porušení zákona vůbec nedopustil, nikoliv tedy například z důvodu nepřiměřenosti výše sankce.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Vzhledem k tomu, že žalobce nenamítal ničeho proti správnosti výše uložené sankce, nebylo povinností žalovaného se touto věcí zabývat – to ostatně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně konstatoval. Soud v tomto jeho postupu neshledal rozpor se zákonem a tuto žalobní námitku odmítl.

Pokud pak žalobce vytýkal žalovanému, že na straně 4 napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že důvodnost přerušení správního řízení byla potvrzena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2008, č.j. 9 Ca 56/2007-42, když tímto usnesením soud žalobu pouze odmítl a nezabýval se tedy věcnou podstatou, soud konstatuje, že tato námitka je vzhledem k podstatě napadeného rozhodnutí bezpodstatná. Ve věci je významné to, že žalobci nebyl pro řidiče J. M. vydán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby a že tento průkaz nebyl vydán ani panu J. M. Okolnosti tohoto stavu, resp. důvody, které bránily vydání tohoto průkazu, jsou v této souvislosti nevýznamné, neboť nemohou změnit nic na tom, že žalobce jako provozovatel taxislužby takovým průkazem pro pana J. M. nedisponoval.

Konečně žalobce navrhl, aby se soud zabýval otázkou výše uložené pokuty, a to s ohledem na praxi správních orgánů v oblasti taxislužby v jiných krajích a s ohledem na

četnost sankcí v rámci souběžně vedených řízení, kdy sankce přesahují maximální hranici.

Ani tomuto návrhu soud nevyhověl. Pokuta byla uložena ve výši 50 000,- Kč, což odpovídá dikci ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, takže výše pokuty nepřekračuje zákonnou mez. Jak uvedeno výše, správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vyložil, z jakých zákonných hledisek vycházel při stanovení výše sankce. Proti jeho úvahám a závěrům žalobce nic konkrétního nenamítl. Návrhem na moderaci se pak soud zabývá vždy v rozsahu skutečností, jež jsou v takovém návrhu tvrzeny. Žalobce sice odkazoval na praxi v jiných krajích, resp. na výši pokut uložených mu v souběžně vedených správních řízeních u žalovaného, avšak neuvedl nic konkrétního o tom, jak vysokými pokutami jsou sankcionována stejná porušení zákona v jiných krajích, ani nic o tom, v jakých dalších správních řízeních mu byly uloženy pokuty a v jaké výši. Za tohoto stavu věci soud neshledal žádný důvod moderovat výši uložené pokuty, když žalobce neposkytl žádné konkrétní skutečnosti, jež by takový postup soudu odůvodňovaly.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu